

i Munden paa hinanden efter at have vendt sig om og set paa Uret.

Der var derefter stille nogen Tid. Alle vidste, at nu maatte Vægteren straks være der. Ude paa Gaden gik nogle Folk forbi. Man kunde ikke høre andet end deres Stemmer. Et Lag nyfalden Sne gjorde Skridtene lydløse.

„Skal jeg læse mere?“ spurgte Signe, henvendt til Faderen.

„Aa, lad det kun være,“ sagde han, rejste sig op, tog Øjen-skærmen af og gav sig til at spasere frem og tilbage over Gulvet for at ryste Døsigheden af sig inden Aftenbønnen.

Det varede nu heller ikke mange Minutter, før der udenfor paa Gangen hørtes en dyb Brummen, den gamle Vægters „Sang“. Det lød, som om en fuld Mand gik og snakkede højt med sig selv. De to Smaapiger begyndte straks at pakke deres Sysager sammen; og Signe gav sig til at rydde op for Natten. Saa blev de to Tjenestpiger hentet ind fra Køkkenet, og Signe satte sig ved det opslaaede Klaver.

Inde fra Sovekammeret lød atter Moderens Stemme.

„Skal vi iaften synge: „*Lover Herren, han er nær*“.“

„Hører du, Signe,“ sagde Faderen, han havde stillet sig hen bag den store Lænestol, paa hvis Ryg han hvilede sine foldede Hænder.

Signe havde en stor og ganske smuk Sopran, som hun brugte med en ubehersket Kraft, der stod i en karakteristisk Modsætning til det Maadehold, der prægede alle andre Livsytringer hos hende. Som hun sad der med sine tykke, arbejdsrøde Hænder paa det gamle Instruments gulbrune Tangenter og med Blikket løftet mod det Høje, var det overhovedet ikke vanskeligt at se, hvad det var for en Tro og et Haab og en Kærlighed, der havde givet denne endnu ikke tyveaarige unge Pige Styrke til med en saadan Selvfornægtelse at ofre sin Ungdom for Hjemmet og sine smaa Søskende. Det var dog ikke nogen sværmerisk Betagethed, hendes lille, runde Ansigt lyste af, mens hun sang, ikke denne overjordiske Henrykkelse, hvorunder Himlene aabner sig og Sjælen bortrives af salige Syner. Som den fuldblods Sidenius, hun var, havde hun slet ingen Anlæg for katolsk My-